

Prawo do bycia zapomnianym

Osobie, której dane dotyczą, przyznane zostało przez prawodawcę unijnego w określonych w rozporządzeniu przypadkach, uprawnienie do żądania od administratora usunięcia danych, które jej dotyczą. Uprawnienie to, określane jest również, jako „prawo do bycia zapomnianym”.

Osoba, której dane dotyczą, może zwrócić się do administratora z żądaniem usunięcia danych, wtedy gdy:

- a) stwierdzi, że dane nie są już niezbędne do celów, w których zostały zebrane lub w inny sposób przetwarzane,
- b) cofnęła zgodę, na której opiera się przetwarzanie i nie ma innej podstawy prawnej przetwarzania,
- c) wnosi sprzeciw wobec przetwarzania jej danych i nie występują nadrzędne prawnie uzasadnione podstawy przetwarzania,
- d) stwierdzi, że dane osobowe były przetwarzane niezgodnie z prawem,
- e) stwierdzi, że dane osobowe muszą zostać usunięte w celu wywiązania się z obowiązku prawnego, któremu podlega administrator,
- f) stwierdzi, że dane osobowe zostały zebrane w związku z oferowaniem usług społeczeństwa informacyjnego.

Do wykazania nieprawidłowości, nielegalności przetwarzania bądź zbędności danych zobowiązana jest osoba, której dane dotyczą.

Administrator w terminie miesiąca od otrzymania żądania, powinien udzielić osobie, której dane dotyczą, informacji o działaniach podjętych w związku z żądaniem. W razie potrzeby, termin może zostać wydłużony o kolejne dwa miesiące, ze względu na skomplikowany charakter żądania lub liczbę żądań. Administrator, w terminie miesiąca od otrzymania żądania, informuje osobę, której dane dotyczą o przedłużeniu terminu, a także podaje przyczyny tegoż opóźnienia.

Uzyskanie informacji o spełnieniu żądania podmiotu danych, wiąże się z końcem postępowania w tym zakresie. Podmiot danych, który uzyska informację o niespełnieniu żądania, uprawniony jest do wniesienia skargi do organu nadzorczego zgodnie z art. 77 RODO.